

Sygnatura akt VI Ka 1035/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **10 stycznia 2020** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Marcin Schoenborn

Sędziowie Grażyna Tokarczyk

del. Piotr Pawlik

Protokolant Dominika Koza

przy udziale Tomasza Międlara Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z.

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2020 r.

sprawy skazanego **A. G.** ur. (...) w K.

syna S. i A.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 14 października 2019 r. sygnatura akt II K 713/19

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 440 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że obniża wymierzoną skazanemu karę łączną pozbawienia wolności do 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy oraz wskazuje, iż dolną granicę wymiaru kary łącznej stanowiła objęta wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 2 marca 2019 r. sygn. akt II K 318/16 kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 10 maja 2013 r. sygn. akt VI K 1078/12;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. T. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1035/19		
----------------	---------------	---------------	--	--

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1.CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.1.Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok łączny Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 14 października 2019 r. sygn. akt II K 713/19			
0.1.Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			

0.1.Granice zaskarżenia				
0.0.1.Kierunek i zakres zaskarżenia				
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości			
# w części	#	co do winy		
#	co do kary			
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia			
0.0.1.Podniesione zarzuty				
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji				
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu			
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy			

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
1. Ustalenie faktów w związku dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
o.1.Ustalenie faktów				
o.o.1.Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
o.o.1.Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
o.1.Ocena dowodów				
o.o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
o.o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
1.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków				
Lp.	Zarzut			
3.1.	rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec skazanego kary łącznej 8 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, przy wymiarze której Sąd I instancji pominął, iż zgodnie z art. 85a kk kluczową rolę przy orzeczeniu kary łącznej odgrywają dyrektywy prewencji indywidualnej, a te wobec postawy skazanego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności przemawiają za zastosowaniem zasady pełnej absorpcji przy	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

	wymierzeniu kary łącznej			
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Sąd Rejonowy z przyczyn omówionych w sekcji 4.1. nieprawidłowo określił granice orzekanej kary łącznej pozbawienia wolności. Dolną granicę w istocie stanowiła kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 10 maja 2013 r. sygn. akt VI K 1078/12 objęta węzłem podlegającej łączeniu kary łącznej pozbawienia wolności z wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 2 marca 2017 r. sygn. akt II K 318/16 zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 5 lipca 2017 r. sygn. akt XVII Ka 612/17. Dlatego oraz z przyczyn naprowadzonych w sekcji 5.2.1 dla uzasadnienia</p>				

wymierzenia
skazanemu przez
Sąd odwoławczy
w ramach korekty
zaskarżonego
wyroku kary łącznej
5 lat i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności za
oczywiste musiało
uchodzić, że kara
8 lat i 4 miesięcy
była karą rażąco
niewspółmiernie
surową. Już tylko
porównanie tych
kar nie mogło
pozostawiać co do
tego najmniejszej
wątpliwości. Pojęcie
niewspółmierności
rażącej oznacza
znaczną, wyraźną
i oczywistą, a
więc niedającą się
zaakceptować
dysproporcję między
karą wymierzoną, a
karą sprawiedliwą
(zasłużoną).
Przesłanka rażącej
niewspółmierności
kary jest więc
spełniona wtedy,
gdy na podstawie
ustalonych
okoliczności sprawy,
które powinny mieć
decydujące
znaczenie dla
wymiaru kary,
można przyjąć, że
występuje wyraźna
różnica między karą
wymierzoną a karą,
która powinna
zostać wymierzona
w wyniku
prawidłowego
zastosowania

dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (zob. wyrok SN z dnia 22 października 2007 r., SNO 75/07, LEX nr 569073; wyrok SN z dnia 26 czerwca 2006 r., SNO 28/06, LEX nr 568924; wyrok SN z dnia 30 czerwca 2009 r., WA 19/09, OSNwSK 2009, poz. 1255; wyrok SN z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8, poz. 60). Powyższe oznaczało jednocześnie, że nie było podstaw do ukształtowania kary łącznej na zasadzie absorpcji, a więc w rozmiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, choć akurat oczekiwaniem skarżącego było jedynie z zastosowaniem tej zasady wymiaru kary łącznej złagodzenie wymierzonej skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności raptem do poziomu 8 lat, który okazał się i tak finalnie znacząco za wysoki. Tak jak Sąd Rejonowy, także skarżący nie dostrzegł okoliczności uwzględnionej przez

Sąd odwoławczy z urzędu poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów przedstawionej w sekcji 4.1.			
Wniosek			
zmiana zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności do 8 lat	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Rażąco niewspółmierna kary wymagała obniżenia, choć do poziomu istotnie niższego, niż nawet ten postulowany przez skarżącego, a to z powodów wskazanych w sekcji 5.2.1.			
1.OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.	Sąd Rejonowy obraził art. 86 § 4 kk, skutkiem czego zaskarżony wyrok nie odpowiadał		

	prawu (art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 440 kpk).	
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności		
Sąd Rejonowy nie uwzględnił, że art. 86 § 4 kk został uznany za częściowo niezgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 kwietnia 2019 r. sygn. akt K 14/17 (Dz.U. z 2019 r. poz. 858) z dniem 9 maja 2019 r. Zgodnie z tym wyrokiem wymieniony wyżej przepis stracił moc w zakresie, w jakim różnicuje sytuacje osób, wobec których zastosowanie miała już wcześniej instytucja kary łącznej, od osób, co do których ta instytucja zastosowania nie miała, w ten sposób, że umożliwia w stosunku do tej pierwszej kategorii osób podwyższenie dolnej granicy kary łącznej, a także orzeczenie kary rodzajowo surowszej, tj. kary 25 lat pozbawienia wolności. Oznaczało		

to, iż w czasie orzekania przez Sąd I instancji, w myśl art. 86 § 1 i 4 kk stosowanych w zgodzie z Konstytucją RP dolną granicę kary łącznej, której podstawą jest poprzednio orzeczona już kara łączna, będzie nie wymiar tej kary łącznej w przypadku, gdyby była ona najsurowszą z łączonych kar, lecz wymiar najsurowszej z kar objętych tą karą łączną. W konsekwencji doszło do niewłaściwego ukształtowania granic orzekanej kary łącznej, a następstwem tego było wymierzenie rażąco surowej kary. Utrzymanie wyroku dotkniętego wyżej wymienionym uchybieniem byłoby rażąco niesprawiedliwe, stąd wymagało interwencji Sądu odwoławczego dokonanej w trybie art. 440 kpk i zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść skazanego, idącej nawet dalej, niż wniosek apelacji obrońcy.

1.ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			
0.1.Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
<p>z punktu 1 - ukształtowanie orzeczenia o karze łącznie pozbawienia na podstawie art. 91 § 2 kk oraz art. 86 § 1 i 4 kpk z połączenia podlegających wykonaniu kar pozbawienia wolności, a to:</p> <ul style="list-style-type: none"> • kary łącznej z wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 2 marca 2017 r. sygn. akt II K 318/16 zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 5 lipca 2017 r. sygn. akt XVII Ka 612/17 • kary jednostkowej z wyroku Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 9 kwietnia 2019 r. 			

sygn. akt II K 235/19			
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy			
Wolne od uchybień			
5.1.2.	Przedmiot utrzymania w mocy		
rozstrzygnięcie o zaliczeniu okresów na poczet orzeczonej kary łącznej oparte o art. 577 kpk			
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy			
W pełni prawidłowe.			
5.1.3.	Przedmiot utrzymania w mocy		
rozstrzygnięcie oparte o art. 576 § 1 kpk			
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy			
Jakkolwiek zbędne (zob. wyrok SN z 4 stycznia 1977 r., VI KRN 440/76, LEX nr 21730), nie zostało zaskarżone, a nie było podstaw do zastosowania art. 440 kpk			

5.1.4.	Przedmiot utrzymania w mocy		
rozstrzygnięcie o kosztach			
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
W pełni prawidłowe, w zakresie zwolnienia skazanego na podstawie art. art. 624 § 1 kpk od ponoszenia kosztów sądowych nie byłoby zresztą do podważenia już tylko ze względu na kierunek zaskarżenia i treść art. 434 § 1 kpk			
0.1.Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
obniżenie wymierzonej skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności do 5 lat i 6 miesięcy oraz wskazanie, iż dolną granicę kary łącznej stanowiła objęta wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 2 marca 2019 r.. sygn. akt II K 318/16 kara			

<p>1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi z dnia 10 maja 2013 r. sygn. akt VI K 1078/12</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Wymiar kary łącznej nie uwzględnił prawidłowo zastosowanego art. 86 § 4 kk, skutkiem czego wymierzona skazanemu przez Sąd Rejonowy kara łączna była rażąco niewspółmiernie surową. Kara łączna mogła być ukształtowana w przedziale od 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności do lat 9, a nie od 8 lat do lat 9. Biorąc zaś pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 85a kk), również z perspektywy dotychczasowego nieprzerwanego okresu pozbawienia</p>		

wolności skazanego (od 16 stycznia 2012 r.), nie zapominając jednak o wielości popełnionych dotychczas przez skazanego przestępstw, a także dostrzegając relacje przedmiotowo-podmiotowe zachodzące pomiędzy przestępstwami i ciągami przestępstw, za które wymierzone kary podlegały łączeniu, a dla grup przestępstw popełnionych w 2007 r. i w okresie końcówka 2010-listopad 2011 r. były ewidentnie ściśle (niemal wszystkie to oszustwa na (...)na kwoty sięgające z reguły do kilkuset złotych, a zupełnie wyjątkowo ponad 1.000 złotych, z istoty popełnione w różnych miejscach i na szkodę różnych podmiotów), Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że karą sprawiedliwą będzie kara łączna 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Finalnie skutkować będzie i tak tym, iż łączny okres izolacji skazanego w związku z popełnionymi przez niego licznymi przestępstwami na

przestrzeni lat
2005-2011,
grupującymi się
mniej więcej w
trzech okresach (nie
licząc jednego z
2006 r. i dwóch
z roku 2009, były
popelniane w 2005
r., w 2007 r.
i generalnie w
2011 r.), zamykać
się będzie czasem
niemal 9 lat
i 3 miesiące
pozbawienia
wolności. Jest to
znaczący okres,
wręcz trudny do
wyobrażenia sobie,
aby mógł być
wynikiem orzeczenia
o karze, gdyby
kwestia
odpowiedzialności
karnej skazanego
w zakresie objętym
wyrokiem łącznym
miała być
rozstrzyganą w
jednym
postępowaniu.
Łączna szkoda, którą
swoją działalnością
przestępczą
wyrządził sięgała ok.
25.000 złotych i
obejmowała również
łup z rozboju, za
który wymierzona
kara 2 lat
pozbawienia
wolności nie jest
nawet objęta węzłem
kary łącznej (nie
zarządzona do
wykonania, upłynął
okres próby i
dalszych 6 miesięcy
- art. 75 § 4 kk,

a kar pozbawienia wolności z tego powodu nie podlegających już zarządzeniu i stąd nie łączonych było jeszcze sześć, wszystkie za oszustwa na (...)). Pamiętać też trzeba, że wszystkie dotychczasowe przestępstwa to niemalże wyłącznie oszustwa na (...), wcale nie tak rozciągnięte w czasie, większość popełniona w 2011 r.. Skazany dopuścił się ich nie odbywając wcześniej kary pozbawienia wolności. Ma zaś bardzo dobrą opinię w zakładzie karnym i to w istocie od samego początku jego osadzenia w warunkach izolacji penitencjarnej. Poddaje się wszelkim oddziaływaniom resocjalizacyjnym. Jest na tym polu bardzo aktywny. Cieszy się zaufaniem administracji zakładu karnego. Ma również widoki na powrót do społeczeństwa i zgodne z prawem funkcjonowanie. Jednocześnie obniżony wymiar kary łącznej nie dawał podstaw do wnioskowania, iż

zgodnie z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 396; dalej: ustawa nowelizująca), przepisy Rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r. byłyby dla skazanego względniejszymi. Nie można się przy tym było zgodzić ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, iż problem względności ustaw w rozpatrywanym przypadku nie zaistniał. Nie dostrzegł Sąd I instancji, iż nawet ciąg przestępstw, za które A. G. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze w sprawie II K 235/19 został popełniony w okresie od 28 grudnia 2010 r. do 23 stycznia 2011 r.. Zresztą wszystkich przestępstw skazany dopuścił się przed 2012 r.. Zgodnie z art. 19 ust. 1 in fine ustawy nowelizującej w sytuacji, gdy zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku

z prawomocnym
skazaniem po dniu
1 lipca 2015
r. zasadą jest
wprawdzie
stosowanie
przepisów rozdziału
IX Kodeksu karnego
w brzmieniu
nadanym ustawą
nowelizującą,
również w
odniesieniu do kar
prawomocnie
orzeczonych przed
dniem wejścia jej w
życie, nie mniej nie
oznacza to jednak,
iż nie będą mogły
mieć zastosowania
przepisy o karze
łącznej w brzmieniu
obowiązującym do
30 czerwca 2015
r.. Przepis art.
19 ust. 1 ustawy
nowelizującej jako
lex specialis wyłączał
zastosowanie art. 4
§ 1 kk i wynikającej
z niego zasady
intertemporalnej
jedynie w
przypadku, gdy
potrzeba orzeczenia
kary łącznej po
dniu 1 lipca 2015
r. nie wiązała
się z prawomocnym
skazaniem po tej
dacie. Oczywiście
zagadnienie
intertemporalne nie
powstanie również,
gdy wszystkie
przestępstwa, za
które wymierzone
kary miałyby
podlegać łączeniu,
popelnione zostały

po 1 lipca 2015 r.. W innych sytuacjach orzekania kary łącznej po 1 lipca 2015 r., art. 4 § 1 kk będzie musiał mieć natomiast zastosowanie, skoro kara łączna jest instytucją prawa karnego materialnego. Zatem orzekanie takiej kary, także w wyroku łącznym, powinno następować z uwzględnieniem reguł określonych w art. 4 § 1 kk (zob. wyrok SN z 17 stycznia 2013 r., II KK 84/12, OSNKW 2013/5/43). Tak więc, choć zasadą jest stosowanie wówczas przepisów nowych, poprzednio obowiązujące będą miały jednak zastosowanie, kiedy okazać by się miało, że będą względniejsze dla skazanego, a więc prowadzić będą do korzystniejszego ukształtowania rozstrzygnięcia w przedmiocie kary łącznej (por. również W. Wróbel [w:] Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz, Kraków 2015, s. 911-917). W związku z tym w przypadku orzekania o karze łącznej po 1 lipca 2015 r.

w odniesieniu do prawomocnych skazań zaistniałych tak przed, jak i po tej dacie, koniecznym jest każdorazowe dokonanie swoistego testu względności poprzedniego stanu prawnego. Stosując poprzedni stan prawny w grę wchodziłoby wymierzenie skazanemu dwóch kar łącznych pozbawienia wolności, w tym jednej wyłącznie z połączenia kar, których na nowym stanie prawnym nie łączył Sąd I instancji jako wykonanych. Bacząc również na okresy podlegające zaliczeniu na poczet tak ukształtowanych kar łącznych Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, iż wynikający z tego okres pobytu skazanego w warunkach izolacji nie byłby krótszy od wynikającego z obniżenia orzeczonej zaskarżonym wyrokiem kary łącznej do 5 lat i 6 miesięcy. Przy orzekaniu kary łącznej na podstawie przepisów obowiązujących do 30 czerwca 2015 r. jedynie w

mniejszym stopniu uwzględniany byłby fakt, iż skazany zdążył do dnia 13 października 2015 r. odbyć aż sześć kar pozbawienia wolności, przez co nie zostały one objęte poprzednio wydanym wobec niego wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kościanie w kształcie wynikającym z orzeczenia zmieniającego Sądu Okręgowego w Poznaniu. Okres od 16 stycznia 2012 r. do 13 października 2015 r. byłby bowiem uwzględniany w ramach rozstrzygnięcia opartego o art. 577 kpk. Jednocześnie w świetle art. 85a kk czas ten nie mógł być pomijany dla oceny w aktualnym stanie prawnym, jak długim jeszcze powinien być okres izolacji skazanego, aby osiągniętymi zostały cele kary, tak wobec sprawcy, jak i społeczeństwa. Miał on zaś w tym aspekcie w realiach tej sprawy z przyczyn wyżej naprowadzonych niebagatelne znaczenie.

0.1.Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji				
0.0.1.Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia				
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.		
Zwięźle o powodach uchylenia				
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.		
Zwięźle o powodach uchylenia				
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.		
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia				
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.		
Zwięźle o powodach uchylenia				

<p>0.0.1.Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>			
<p>0.1.Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>			
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>		
<p>1.Koszty Procesu</p>			
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>		
<p>3</p>	<p>Zasądzać koszty pomocy prawnej w postępowaniu odwoławczym, wobec ich nieopłacenia przez oskarżonego oraz złożenia stosownego wniosku przez obrońcę, Sąd odwoławczy kierował się uregulowaniami art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze oraz przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez</p>		

	<p>Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2019 r. poz. 18). W konsekwencji objęły one opłatę w wysokości stawki minimalnej należnej za obronę w sprawach o wydanie wyroku łącznego podwyższonej o stawkę podatku VAT obowiązującą w dacie orzekania.</p>		
4	<p>Sąd Okręgowy uznał za zasadne zwolnić skazanego od ponoszenia wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w toku postępowania odwoławczego po myśli art. 624 § 1 kpk, a to z uwagi na dotychczasowy i przewidywany okres jego izolacji, nadto jego sytuację majątkową.</p>		
1.PODPIS			

0.1.Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	obrońca skazanego A. G.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wymierzenie skazanemu kary łącznej 8 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana